

מסמך 82

מסמך 82

האבולוציה של הנישואין

הנישואין – הזיווג – הינם תוצאה של הדו-מיניות. הנישואין הם האופן שבו מגיב האדם על-מנת להתאים את עצמו לדו-מיניות מעין זו, בעוד שחיי המשפחה הינם הסך הכולל הנובע מכל ההתאמות האבולוציוניות והמסתגלות האלה. הנישואין מתמידים; הם אינם מהווים התפתחות ביולוגית אינהרנטית, אלא בסיס לכל אבולוציה חברתית, ולפיכך מובטח המשך קיומם בצורה כזו או אחרת. הנישואין העניקו לאנושות את הבית, והבית הינו גולת הכותרת של כל המאבק האבולוציוני הארוך והמייגע.

אף-על-פי שהמוסדות הדתיים, החברתיים והחינוכיים הינם כולם חיוניים להישרדותה של ציוויליזציה תרבותית, המשפחה הינה הגורם המתקבץ הראשי. הילד לומד את רוב הדברים החיוניים לחיים ממשפחתו ומן השכנים.

לבני האדם של ימי קדם לא הייתה ציוויליזציה חברתית עשירה במיוחד, אך את אשר היה להם הם העבירו באמונה וביעילות לדור הבא. ושומה עליכם להכיר בכך שרוב ציוויליזציות העבר האלה המשיכו להתפתח תוך קיום מינימלי של השפעות מוסדיות אחרות, מכיוון שהבית פעל ביעילות. כיום הגזעים האנושיים מחזיקים במורשת חברתית ותרבותית עשירה, ונדרש להעביר אותה בחכמה וביעילות הלאה אל הדורות הבאים. נדרש לשמור אפוא על המשפחה כמוסד חינוכי.

1. אינסטינקט הזיווג

על-אף תהום האישיות הפעורה בין גברים לבין נשים, די בדחף המיני על-מנת להבטיח את פגישתם לשם המשכיות המין. הדחף המיני פעל ביעילות זמן רב בטרם חוו בני-אדם הרבה ממה שנקרא לאחר מכן אהבה, מסירות ונאמנות בחיי הנישואין. ההזדווגות הינה נטייה מולדת, והנישואין הינם ההשלכה החברתית האבולוציונית שלה.

העניין והתשוקה המיניים לא היו תאוות אשר שלטו באנשים הפרימיטיביים; הם פשוט ראו באלו דבר מובן מאליהם. כלל ההתנסות ברבייה הייתה חופשית מקישוטי הדמיון. התשוקה המינית, אשר כובשת לחלוטין את האנשים המתורבתים יותר, נובעת בעיקרה מן המזיגות הגזעיות, ובמיוחד כל אימת שהטבע האבולוציוני גורה על-ידי הדמיון האסוציאטיבי וההערכה ליופיים של הנודים ושל האדמים. ואולם, מורשת אנדיתית זו נספגה אל קרבם של הגזעים האבולוציוניים בשיעורים כה מוגבלים, עד כי אין היא מספיקה על-מנת להעניק מידה מספקת של שליטה עצמית על אותן תשוקות חייתיות אשר הואצו והתעוררו על-ידי מתת המודעות המינית החדה יותר ודחפי הזיווג החזקים יותר. מקרב כלל הגזעים האבולוציוניים, לאדם האדום היה הקוד המיני הגבוה ביותר.

השליטה במין בהקשר של הנישואין מעידה על:

1. התקדמותה היחסית של הציוויליזציה. הציוויליזציה דרשה יותר ויותר כי הסיפוק המיני יתבצע בערוצים מועילים ובהתאם למוסכמות.

2. שיעור הזן האנדיטי בעם נתון כלשהו. בקרב קבוצות מעין אלה הפך המין לביטוי הן של היבטי הטבע הפיזיים והרגשיים הגבוהים ביותר, והן של הנמוכים ביותר.

לגזעי הסאנגיק הייתה תשוקה חייתית רגילה, אך הם הציגו דמיון או הערכה מועטים ביחס ליופיים ולמידת המשיכה הפיזית של בני המין השני. מה שמכונה משיכה מינית נעדר כמעט לחלוטין אפילו בגזעים הפרימיטיביים של ימינו; לאנשים הבלתי-ממוזגים הללו בהחלט יש אינסטינקט הזדווגות מובחן, אך המשיכה המינית מועטה מכדי ליצור בעיות רציניות הדורשות את שליטתה של החברה.

מסמך 82

אינסטינקט ההזדווגות הינו אחד מן הכוחות הפיזיים הדומיננטיים המניעים את בני האדם; זהו הרגש האחד, אשר במסווה של סיפוק עצמי מצליח להערים על האדם האנוכי ולגרום לו להעמיד את רווחת הגזע ואת המשך קיומו גבוה מעל לנוחותו ולחופש האישי שלו מאחריות כאינדיבידואל.

למן תחילתם ועד לזמנים המודרניים, מציגים הנישואין, כמוסד, את תמונת האבולוציה החברתית של הנטייה הביולוגית לעבר הבטחת המשך הקיום-העצמי. המשך קיומו של המין האנושי המתפתח מובטחת הודות לנוכחותו של דחף ההזדווגות הגזעי הזה, דחף אשר מכונה באופן כללי בשם משיכה מינית. הדחף הביולוגי הכביר הזה הופך לציר של דחפים לכל מיני אינסטינקטים, רגשות ושימושים קשורים – פיזיים, אינטלקטואליים, מוסריים וחברתיים.

אצל הפרא, הדחף המניע היה אספקת המזון, ואולם, כאשר הציוויליזציה מבטיחה מזון בשפע, פעמים רבות הופך הדחף המיני לדחף הדומיננטי, ומשום כך הוא נדרש בכל עת להימצא תחת ויסות חברתי. אצל בעלי החיים, האינסטינקט המחזורי מרסן את הדחף להזדווגות, ואולם, מכיוון שהאדם הינו הוויה אשר במידה רבה שולטת בעצמה, התשוקה המינית איננה מחזורית כלל ועיקר; ולפיכך, שומה על החברה לכפות שליטה-עצמית על היחיד.

אין אף רגש או דחף אנושי אשר מסוגל, בשעה שהוא בלתי-מרוסן ונצרך בַּיָּתֶר, לחולל כל-כך הרבה מזק וצער בדומה ליצר המיני רב-העוצמה. הכפפה מושכלת של הדחף הזה לתקנות החברתיות הינו המבחן העליון של הקיום הממשי בכל ציוויליזציה. האנושות המתקדמת נדרשת לשליטה-עצמית, ליותר ויותר שליטה-עצמית, וברמות גדלות בהתמדה. הסודיות, חוסר-הכנות והצביעות עשויות להסתיר את הבעיות המיניות, אך הן אינן מעניקות פתרונות, ואף אינן מקדמות את האתיקה.

2. הטאבו המגבילים

סיפור האבולוציה של הנישואין הינו, בפשטות, ההיסטוריה של השליטה במין באמצעות הלחצים המופעלים על-ידי ההגבלות החברתיות, הדתיות והאזרחיות. הטבע כמעט ואיננו מכיר ביחידים; הוא אינו מכיר במה שמכונה אמות מידה מוסריות; עניינו היחיד והבלעדי נתון לרביית המינים. הטבע מתעקש בנחישות על הרבייה, אך מגלגל באדישות את הבעיות הנובעות מכך לפתחה של החברה, ובכך יוצר בעיה כבירה ונוכחת-לעולם עבור האנושות האבולוציונית. העימות החברתי הזה מורכב מן המלחמה המתמדת בין האינסטינקטים הבסיסיים לבין האתיקה המתפתחת.

בקרב הגזעים המוקדמים הייתה נהוגה שליטה מועטה, אם בכלל, ביחסים בין המינים. בשל המתירנות המינית הזו לא התקיימה הזנות כלל. כיום, מוסד הנישואין כלל אינו קיים בקרב הפיגמים, כמו גם בקרב קבוצות מפגרות אחרות; מחקר על אודות האנשים הללו מגלה את מנהגי הזיווג הפשוטים אשר היו נהוגים על-ידי הגזעים הפרימיטיביים. ואולם, ראוי ללמוד ולשפוט את כל האנשים הקדומים לאור אמות המידה המוסריות של המוסכמות אשר היו נהוגות בימיהם-הם.

לעומת זאת, לאהבה החופשית לא ניתן מעולם מעמד מכובד מידי אלו המצויים מעל לדרגת הפרא הגמור. ברגע שבו מתחילות להיווצר קבוצות חברתיות, מתחילים להתפתח הקודים של הנישואין והמגבלות של חיי הנישואין. וכך התקדמה הזוגיות, דרך שלבי-מעבר רבים, ממצב של מתירנות מינית מוחלטת כמעט, עד לאמת המידה של המאה העשרים של הגבלות מיניות מלאות באופן יחסי.

בשלביה המוקדמים ביותר של ההתפתחות השבטית, היו המוסכמות והטאבו גסים ביותר, אך הם אכן שמרו על ההפרדה בין המינים – ודבר זה הבטיח שקט, סדר ויצרנות – וכך החלה האבולוציה הארוכה של הנישואין ושל הבית. המקור למנהגים המיניים של הלבוש, הקישוט והנהוג הדתי היה בטאבו המוקדמים הללו, אשר הגדירו את טווח החופש המיני, ואשר יצרו בסופו של דבר את המושגים של ההפקרות, הפשע והחטא. ואולם, במשך זמן רב היה נהוג להשעות את כל ההגבלות המיניות בימי חגים גדולים, ובמיוחד בראשון למאי.

מסמך 82

מאז ומעולם היו הנשים כפופות לטאבו מגבילים יותר מאשר הגברים. המוסכמות המוקדמות העניקו לנשים ולגברים הרווקים את אותו חופש מיני, אך תמיד נדרשו הנשים הנשואות להיות נאמנות לבעליהן. מוסד הנישואים הפרימיטיבי לא הגביל את החופש המיני של הגבר יתר-על-המידה, אך הוא הטיל מגבלות טאבו מיניות נוספות על הרעיה. נשים נשואות נשאו תמיד סימן אשר הבחין אותן כמעמד בפני עצמן, סימן כדוגמת פריט-לבוש לשיער, ביגוד, רעלה, הפרדה, קישוט וטבעות.

3. מוסכמות הנישואין המוקדמות

הנישואין הינם התגובה המוסדית של האורגניזם החברתי למתח הביולוגי הנוכח-תמיד של הדחף האנושי הבלתי-פוסק להתרבות – התרבות עצמית. הזיווג הינו טבעי באופן אוניברסאלי, וככל שהחברה התפתחה מן הפשוט אל המורכב, כך התפתחו במקביל מוסכמות הזיווג, ואלה היו את ראשית מוסד הנישואין. בכל מקום שבו התקדמה האבולוציה החברתית לשלב שבו נוצרו מוסכמות, שם נמצא את הנישואין כמוסד מתפתח.

תמיד היו ותמיד יהיו שני מחוזות נפרדים של הנישואין; המוסכמות, החוקים אשר מווסתים את ההיבטים החיצוניים של הזיווג, והיחסים הסודיים והאישיים בין גברים לנשים. מאז ומעולם התמרד היחיד כנגד התקנות המיניות אשר נקבעו על-ידי החברה; זוהי הסיבה לבעיית המין ארוכת הימים הזו; השימור העצמי הינו יחידני, אך הוא מתבצע על-ידי הקבוצה; ההנצחה-העצמית הינה חברתית, אך היא מובטחת הודות לדחף של היחיד.

כאשר המוסכמות זכו לציות, היה להן מספיק כוח על-מנת לרסן את הדחף המיני ולשלוט בו, כפי שהדבר הודגם בקרב הגזעים כולם. אמות המידה של הנישואין היו תמיד סמן אמיתי לעוצמת המוסכמות בהווה וליושרה התפקודית של הממשל האזרחי. ואולם, המוסכמות הראשונות בנוגע למין ולזיווג היו ערב-רב של תקנות גסות ובלתי-עקביות. לכולם – הורים, ילדים, קרובי המשפחה והחברה – היו אינטרסים מתנגשים באשר לתקנות הנישואין. ועל-אף כל זאת, אותם גזעים אשר רוממו את הנישואין והנהיגו אותם, התפתחו באופן טבעי לרמות גבוהות יותר ושרדו במספרים גדולים יותר.

בזמנים הפרימיטיביים היו הנישואין את מחיר המעמד החברתי; בעלות על אישה הייתה אות של כבוד. הפרא ראה ביום נישואיו את תחילתן של האחריות ושל הגבריות. בעידן אחד נחשבו הנישואין כחובה חברתית; בעידן אחר, כחובה דתית; ובעידן שלישי, כדרישה פוליטית לספק אזרחים לטובת המדינה.

שבטים מוקדמים רבים דרשו לבצע מעשי גניבה כאות וכסמן לכשירות להינשא; לאחר מכן, החליפו אנשים את הפשיטות האלה בתחרויות אתלטיקה ובמשחקים תחרותיים. המנצחים בתחרויות האלה זכו בפרס הראשון – בחירה מבין הכלות של אותה עונה. בקרב ציידים הראשונים, איש צעיר לא יכול היה להינשא עד אשר היה ברשותו לכל הפחות ראש אחד, אף כי לעיתים ניתן היה לרכוש גולגולות מעין אלה. כאשר נחלש המנהג לרכוש כלות, הפכו אלה לפרס בתחרויות של חידות, ונוהג זה עדיין שורר בקרב קבוצות רבות של האדם השחור.

ככל שהתקדמה הציוויליזציה, הפקידו שבטים מסוימים את מבחני הנישואין המחמירים של הסיבולת הגברית בידיהן של הנשים; וכך יכלו הן להעדיף את בחירי ליבן. מבחני הנישואין הללו כללו כישורי ציד, לחימה ויכולת לפרנס את המשפחה. במשך זמן רב נדרש החתן להצטרף למשפחת הכלה למשך שנה אחת לפחות, על-מנת לחיות ולעבוד שם מתוך כוונה להוכיח כי הוא ראוי לאישה אשר ביקש לעצמו.

הכישורים אשר נדרשו מהכלה היו היכולת לבצע עבודות קשות וללדת ילדים. היא נדרשה לבצע משימה חקלאית מסוימת תוך זמן נתון. ואם היא ילדה ילד בטרם הנישואין, כך עלה ערכה בהתאם; שכן פוריותה הייתה מובטחת.

מסמך 82

העובדה שאנשי קדם החשיבו לחרפה, ואפילו לחטא, את עצם היותו של האדם לא-נשוי מסבירה את מקורם של נישואי הילדים; מכיוון שחובה היא להינשא, מוטב לעשות זאת במוקדם ככל האפשר. האמונה הרווחת הייתה כי אנשים בלתי-נשואים אינם מורשים להיכנס אל עולם הרוחות, וכך ניתן תמריץ נוסף להשיא ילדים אפילו עם היוולדם, ולעיתים עוד בטרם היוולדם, תוך תלות במינם. אנשי קדם האמינו שאפילו על המתים להינשא. השדכנים המקוריים עסקו בניהול משא ומתן לנישואי יחידים אשר מתו זה מכבר. הורה אחד ביקש מן המתווכים הללו לחתן את בנו המת עם בתם המתה של משפחה אחרת.

בקרב העמים המאוחרים יותר, היה נהוג להינשא בגיל ההתבגרות, ואולם גיל הנישואין הלך וגדל ביחס ישר להתקדמותה של הציוויליזציה. בתחילת ההתפתחות החברתית צצו סדרים יוצאי-דופן של מתנזרים, הן של גברים והן של נשים; סדרים אלו כוננו ונשתמרו על-ידי יחידים אשר פחות או יותר היו נעדרי דחף מיני נורמלי.

שבטים רבים הרשו לחברי הקבוצה השלטת לקיים יחסי מין עם הכלה מיד בטרם ניתנה לבעלה. כל אחד מן הגברים הללו העניק לכלה מתנה, וזה היה המקור לנוהג להעניק מתנות חתונה. בקרב קבוצות מסוימות הציפייה מן הכלה הייתה כי תרוויח בעצמה את הנדוניה שלה, אשר כללה את המתנות אשר קיבלה בתמורה לשירותי המין שהעניקה באולם תצוגת הכלות.

שבטים מסוימים השיאו את הגברים הצעירים לאלמנות ולנשים המבוגרות יותר, וכאשר גברים אלו התאלמנו בעצמם, הם הורשו לשאת את הנשים הצעירות; וכך הובטח, כפי שהם עצמם הביעו זאת, ששני ההורים לא יהיו טיפשים, כפי שצפו שיקרה אילו הורשו שני צעירים להינשא. שבטים אחרים הגבילו את הזיווגים לקבוצות גילאים דומות. היה זה הנוהג להגביל את הנישואין לקבוצות גילאים דומות אשר גרם להתפתחות הרעיון של גילוי עריות. (בהודו, אפילו כעת אין הגבלות גיל על הנישואין.)

בהתאם למוסכמות מסוימות, עוררה אלמנותה של האישה מורא גדול, והאלמנות נרצחו, או לחלופין הורשו להתאבד על קברי בעליהן; וזאת משום שנהוג היה לחשוב כי עליהן להתלוות אל בני זוגן בעולם הרוחות. כמעט תמיד הואשמה האלמנה אשר שרדה במות בעלה. שבטים מסוימים שרפו את האלמנות בעודן בחיים. אם המשיכה אלמנה לחיות, היא נידונה לחיי אָבָל מתמיד המלווים במגבלות חברתית קשות-מנשוא, זאת מכיוון שעל-פי-רוב לא הותר לה להינשא מחדש.

בימי קדם, מנהגים אשר כיום נחשבים לבלתי-מוסריים זכו לעידוד. לעיתים קרובות חשו הנשים הפרימיטיביות גאווה על הרומנים של בעליהן עם נשים אחרות. צניעותן של נערות היוותה מכשול גדול בפני נישואין; הולדת תינוק בטרם נישואין העלתה עד מאוד את קרנה של הנערה כרעיה, וזאת משום שלגבר הובטחה מראש פוריות בת-לווייתו.

שבטים רבים קיימו נישואי מבחן עד אשר נכנסה האישה להריון, ואז התקיים טקס הנישואין הרגיל; בקרב קבוצות אחרות לא נחגגה החתונה עד להולדת הילד הראשון. אם אישה הייתה עקרה, הוטל על הוריה לפדותה והנישואין בוטלו. המוסכמות תבעו שלכל זוג יהיו ילדים.

נישואי המבחן הפרימיטיביים הללו נעדרו לחלוטין כל מופע של מתירנות; הם היו פשוט מבחני פוריות כנים. היחידים אשר התקשרו בחוזה זה עם זה נישאו נישואין של קבע אך ורק עם שהתבררה עובדת הפוריות. כאשר בני-זוג מודרניים נישאים, כשבמוחם שוררת המחשבה על גירושין נוחים אם לא יהיו שבעי-רצון עד תום מחיי הנישואין שלהם, הם מתחילים לאמיתו של דבר בצורה של נישואי מבחן, ובצורה המצויה הרבה מתחת למעמדן של ההרפתקאות הכנות של אבותיהם הקדמונים המתורבתים פחות.

4. נישואין תחת מוסכמות הקניין

מאז ומעולם היו הנישואין קשורים הדוקות הן לקניין והן לדת. הקניין היה הגורם המייצב של הנישואין; ואילו הדת – הגורם המוסרי שלהם.

מסמך 82

הנישואין הפרימיטיביים היוו השקעה, ספקולציה כלכלית; הם היו יותר בבחינת עסקה מאשר עניין של פלירטוט. אנשי קדם נישאו על-מנת לקדם את הקבוצה ואת רווחתה; לפיכך תוכננו ואורגנו נישואיהם על-ידי בני קבוצתם, על-ידי הוריהם ועל-ידי המבוגרים מהם. והעובדה שמוסכמות הקניין היוו גורם ייצוב יעיל של מוסד הנישואין, מודגמת בכך שהנישואין היו קבועים יותר בקרב השבטים המוקדמים מאשר הם קבועים בקרב עמים מודרניים רבים.

עם התקדמות הציוויליזציה, וככל שהקניין הפרטי קיבל הכרה נוספת במוסכמות, הפכה הגניבה לפשע הגדול מכולם. הניאוף הוכר כסוג של גניבה, כפגיעה בזכויות הקניין של הבעל; ומשום כך הוא אינו מצוין בנפרד בקודים ובמוסכמות המוקדמים יותר. האישה החלה את דרכה כקניינה של אביה, אשר העביר את הבעלות עליה לבעלה; וכל יחסי המין החוקיים נבעו מזכויות הקניין הקודמות האלה. התנ"ך מתייחס לנשים כאל צורה של רכוש; הקוראן מלמד כי הן נחותות. לגבר הייתה שמורה הזכות להשאיל את אשתו לחברו או לאורחו, ומנהג זה עדיין שורר בקרב עמים מסוימים.

הקנאה המינית המודרנית איננה טבועה; היא הינה תוצאת המוסכמות המתפתחות. הגבר הפרימיטיבי לא קינא לאשתו; הוא פשוט שמר על רכשו. הסיבה שבעטיה הוטלו על האישה מגבלות מיניות חמורות יותר מאשר על הבעל היא שחוסר נאמנותה בחיי הנישואין היה כרוך בענייני צאצאים וירושה. בשלב מוקדם ביותר במהלכה של הציוויליזציה הפך הילד הלא-לגיטימי לעניין בלתי-מכובד. בתחילה הוענשה אך ורק האישה באשמת הניאוף; מאוחר יותר, קבעו המוסכמות גם את עונשו של שותפה, ובמשך עידנים ארוכים ניתנה לבעל הנפגע, או לאב המגונן, הזכות המלאה להרוג את מסיג הגבול הזכרי. העמים המודרניים שומרים על המוסכמות האלה, אשר מתירות, תחת חוק בלתי-כתוב, את אשר מכונה פשעים של כבוד.

מכיוון שמקור הטאבו הנוגע לצניעות הוא במוסכמות הקניין, הוא היה תקף בתחילה לנשים נשואות אך לא כן באשר לנערות רווקות. בשנים מאוחרות יותר נדרשה הצניעות יותר על-ידי האב מאשר על-ידי המחזר; נערה בתולה נחשבה כנכס מסחרי עבור האב – מחירה היה גבוה יותר. ככל שעלתה הדרישה לצניעות, כך הפך שגור מנהג התשלום לאבי הכלה, כהכרה על כך שגידל כהלכה כלה צנועה עבור הבעל-לעתיד. ולאחר שרעיון הצניעות הנשית החל להתקיים, הוא קנה לו אחיזה כה חזקה בקרב הגזעים, עד כי נהוג היה הלכה למעשה לכלוא נערות, ממש לאסור אותן למשך שנים על-מנת להבטיח את היותן בתולות. וכך גרמו אמות המידה ומבדקי הבתולין המאוחרים יותר באופן אוטומטי להיווצרותו של מעמד הזונות המקצועי; הן היו הכלות אשר נדחו, אותן נשים אשר אימהות החתנים מצאו כי אינן בתולות.

5. אֶנְדוֹגַמְיָה וְאֶקְסוֹגַמְיָה

הפרא שם לב בשלב מוקדם מאוד כי המזיגה הגזעית שיפרה את איכות הצאצאים. אין זאת כי רבייה בתוך אותה קבוצה הייתה תמיד רעה, אלא שביחס אליה הרבייה שמחוץ לקבוצה נתנה תמיד תוצאות טובות יותר; ומשום כך נטו המוסכמות להתקבע בהגבילן קיום יחסי מין בין בני משפחה קרובים. הוכר בכך שרבייה מחוץ לקבוצה שיפרה את הזדמנות הברירה עבור הגיוון וההתקדמות האבולוציוניים. היחידים אשר נולדו כתוצאה מרבייה מחוץ לקבוצה היו מגוונים יותר והייתה להם יכולת גבוהה יותר לשרוד בעולם עוין; אלו אשר התרבו בתוך הקבוצה נעלמו בהדרגה, על מוסכמותיהם. הייתה זו התפתחות איטית; הפרא לא חשב במודע על בעיות מעין אלה. ואולם, האנשים המאוחרים והמתקדמים יותר עשו כן, והם אף הבחינו בכך שמידה יתרה של רבייה בתוך הקבוצה יוצרת לעיתים חולשה כללית.

אף-על-פי שרבייה בתוך הקבוצה בין זנים טובים תרמה לעיתים לבנייתם של שבטים חזקים, המקרים המדהימים של התוצאות הרעות של רבייה בתוך הקבוצה, אשר התבטאו במומים תורשתיים, הרשימה בעוצמה רבה יותר את דעתו של האדם; והתוצאה הייתה שהמוסכמות המתקדמות גיבשו יותר ויותר את הטאבו על כל הנישואין בין בני משפחה.

במשך זמן רב היוותה הדת מחסום יעיל כנגד נישואין מחוץ לקבוצה; תורות דתיות רבות אסרו על נישואין מחוץ למעגל המאמינים. האישה נטתה על-פי-רוב להעדיף את הנישואין בתוך הקבוצה; הגבר, את אלו שמחוץ לקבוצה. הקניין תמיד השפיע על הנישואין, ולעיתים, במאמץ לשמר את

מסמך 82

הרכוש בתוך החמולה, התגבשו מוסכמות אשר חייבו את הנשים לבחור את בעליהן מבין חברי השבטים של אביהן. פסיקות מעין אלה גרמו לעלייה חדה בשיעור הנישואין בין בני-דודים. נעשה גם שימוש בזיווגים בתוך הקבוצה במאמץ לשמר סודות מקצועיים; אנשי מקצוע מוכשרים ביקשו לשמור את הידע המקצועי של מקצועם בגדרי המשפחה.

כאשר הן היו מבודדות, הקבוצות הנעלות תמיד שבו לנוהג להזדווג עם קרובי משפחה. במשך למעלה ממאה וחמישים-אלף שנה היו הנודים אחת מן הקבוצות הגדולות ביותר אשר נהגו להינשא בתוך הקבוצה. המוסכמות המאוחרות יותר בנוגע לנישואין בתוך הקבוצה הושפעו עד מאוד ממסורותיו של הגזע הסגול, אשר בתחילה, ומתוך הכרח, נהגו אנשיו לזווג בין אח לאחותו. ונישואין בין אחים לאחיות היו נפוצים במצרים, בסוריה ובמסופוטמיה הקדומות, וברחבי הארצות אשר אכלסו האנדיטים בעבר. במשך זמן רב נהגו המצרים להשיא אחים לאחיות במאמץ לשמור על טוהר הדם המלכותי, נוהג אשר השתמר בפרס במשך תקופה ממושכת יותר. בקרב תושבי מסופוטמיה, בטרם ימיו של אברהם, היו נישואי בני דודים בגדר חובה; לבני דודים עמדה זכות הראשונים לשאת בני דודים. אברהם עצמו נישא לאחותו-למחצה, ואולם איחודים מעין אלו לא הותרו עוד תחת מוסכמותיהם המאוחרות יותר של היהודים.

הצעד הראשון בהתרחקות מנישואין בין אחים לאחיות התרחש תחת המוסכמות הנוגעות לריבוי נשים; זאת משום שהאישה-האחות נהגה להשתלט באדנות על האישה או הנשים האחרות. מוסכמות שבטיות מסוימות אסרו על הנישואין לאלמנת האח המת, אך חייבו את האח אשר נותר בחיים להוליד ילדים עבור אחיו המת. אין כל אינסטינקט ביולוגי המנוגד לנישואין מכל דרגה שהיא בתוך הקבוצה; הגבלות מעין אלה הינן עניין של טאבו בלבד.

לבסוף שלטו הנישואין שמחוץ לקבוצה משום שזו הייתה העדפתו של הגבר; כאשר הגבר לקח לו אישה מבחוץ, הובטח לו על-פי-רוב חופש גדול יותר מחמו ומחמותו. הקרבה מולידה סלידה; וכך, כאשר אלמנט הבחירה האינדיבידואלית החל לשלוט בזיווג, בחירת בני-זוג מחוץ לשבט הפכה לנוהג.

שבטים רבים אסרו לבסוף על הנישואין בתוך החמולה; שבטים אחרים הגבילו את הזיווג לקסטות מסוימות. הטאבו כנגד הנישואין עם אישה בעלת אותו טוטם, עודדה את הנוהג לגנוב נשים משבטים שכנים. מאוחר יותר, הנישואין ווסתו יותר בהתאם למקום המגורים הטריטוריאלי מאשר על-פי קרבת הדם. האבולוציה של הנישואין בתוך הקבוצה עברה דרך שלבים רבים עד לנוהג המודרני של הנישואין מחוץ לקבוצה. אפילו לאחר שהוטל טאבו על הנישואין בתוך הקבוצה בקרב פשוטי העם, המנהיגים והמלכים הורשו לשאת את קרובות משפחתם על-מנת לשמור על ריכוז הדם המלכותי ועל טוהרו. על-פי-רוב המוסכמות התירו לשליטים ריבוניים מתירנות מסוימת בעניינים המיניים.

נוכחותם המאוחרת יותר של העמים האנדיטים תרמה רבות לעליה ברצון של בני גזעי הסאנגי להזדווג מחוץ לשבטיהם-הם. ואולם, הנוהג להזדווג מחוץ לקבוצה לא יכול היה להפוך לנפוץ בטרם למדו הקבוצות השכנות לחיות יחד בשלום יחסי.

הנישואין מחוץ לקבוצה היוו בעצמם גורם מקדם שלום; הנישואין בין השבטים הקטינו את שיעורי העוינות. הנישואין מחוץ לקבוצה הובילו לתיאום שבטי ולבריתות צבאיות; הם הפכו לתופעה שלטת מכיוון שהעניקו עוצמה מוגברת; הם תרמו לבניין האומה. גם יחסי המסחר המתרחבים עודדו מאוד את הנישואין מחוץ לקבוצה; ההרפתקה והגילוי תרמו להרחבת גבולות הזיווג, ואפשרו הפריה-הדדית קלה יותר בין תרבויות גזעיות.

הגורם אשר מסביר את חוסר-העקביות הרב שבמוסכמות הגזעיות באשר לנישואין – חוסר-עקביות אשר לא ניתן היה להסבירו אחרת – הינו במידה רבה מנהג הנישואין מחוץ לקבוצה, אשר אליו נלוו גם מנהגי גניבת וקניית נשים משבטים זרים; כל אלו תרמו לחיבורן יחד של המוסכמות השבטיות הנפרדות. העובדה שהטאבו הללו, אשר עודדו נישואין בתוך הקבוצה, היו חברתיים ולא ביולוגיים, מודגמת היטב בטאבו הנוגעים לנישואין בין קרובי משפחה, אשר כללו דרגות רבות של יחסים בין מחותנים, מקרים המייצגים היעדר של קשר דם מכל סוג שהוא.

6. מציגות גזעיות

אין בעולם כיום גזעים טהורים. בעולם שרדו אך ורק שני נציגים של העמים האבולוציוניים הצבעוניים המוקדמים המקוריים – האדם הצהוב והאדם השחור; ואפילו שני הגזעים הללו ממוזגים במידה רבה עם העמים הצבעוניים אשר נכחדו. בעוד שהגזע המכונה לבן הינו בעיקרו צאצא של האדם הכחול הקדום, הוא ממוזג פחות או יותר עם כל הגזעים האחרים, ממש כשם שהדבר נכון במקרה של האדם האדום של האמריקות.

מתוך ששת גזעי הסאנגיק הצבעוניים, שלושה היו ראשיים ושלושה היו משניים. אף כי הגזעים הראשיים – הכחול, האדום והצהוב – היו נעלים במובנים רבים על שלושת העמים המשניים, ראוי לזכור כי בקרב הגזעים המשניים הללו היו תכונות רצויות רבות אשר היו מעצימות במאוד את העמים הראשיים, אילו היו יכולים לספוג אל קרבם את הזנים הטובים יותר.

הדעה הקדומה השוררת כיום כנגד "בני-תערובת", "היברידים" ו"בני-כלאיים", נובעת מן העובדה שהרבייה הבין-גזעית המודרנית מתרחשת, ברובה הגדול, בין הזנים הנחותים ביותר של הגזעים אשר בהם מדובר. צאצאים לא מספקים מתקבלים גם כאשר הזנים המפגרים של אותו גזע נישאים זה לזה.

אילו יכלו הגזעים בני-ימינו באורנטיה להשתחרר מן הקללה בדמות השכבה הנמוכה ביותר של דוגמאות בני האדם המנוונים, האנטי-חברתיים, רפי-השכל והמוקצים, כי אז הייתה רק התנגדות מועטה להתמזגות גזעית מוגבלת. ואילו יכלו להתרחש ההתמזגויות הגזעיות בין הטיפוסים הגבוהים ביותר של הגזעים השונים, כי אז הייתה מוצעת התנגדות מועטה עוד יותר.

הכלאה בין זנים נעלים ושונים הינה הסוד המצוי מאחורי יצירתם של זנים חדשים ונמרצים יותר. והדבר נכון לגבי צמחים, בעלי-חיים ובני המין האנושי. ההכלאה מעצימה את החיוניות ומגדילה את הפוריות. מציגות גזעיות בין השכבות הממוצעות או העליונות של עמים שונים מעצימה עד מאד את הפוטנציאל היצירתי, כפי שהדבר מודגם באוכלוסייתה הנוכחית של ארצות-הברית של צפון-אמריקה. כאשר הזדווגויות שכאלה מתרחשות בין השכבות הנמוכות או הנחותות, היצירתיות מתמעטת, כפי שהדבר בא לידי ביטוי כיום בקרב עמי דרום-הודו.

מציגה גזעית תורמת עד מאוד להופעתם הפתאומית של מאפיינים חדשים, ואם ההכלאה הינה האיחוד שבין זנים נעלים, כי אז המאפיינים החדשים הללו יהיו נעלים אף הם.

כל עוד הגזעים של ימינו עמוסים כל-כך בזנים נחותים ומפגרים, יהא עירוב גזעי בקנה-מידה גדול מזיק עד מאוד; ואולם, רוב ההתנגדויות לניסויים הללו נובעות מדעות קדומות חברתיות ותרבותיות, ולא משיקולים ביולוגיים. אפילו בקרב הזנים הנחותים, בני הכלאיים מהווים לעיתים קרובות שיפור ביחס לאבותיהם. ההכלאה תורמת לשיפורם של המינים בשל תפקידם של הגנים הדומיננטיים. ההתמזגות ההדדית בין הגזעים מגדילה את הסבירות להופעת מספר גדול של דומיננטיים רצויים בבן הכלאיים.

במהלך מאה השנים האחרונות התרחשה באורנטיה יותר הכלאה גזעית מאשר התרחשה במשך אלפי שנים. סכנת היווצרותן של תופעות בלתי-הרמוניות רבות כתוצאה מהכלאה הדדית של זנים אנושיים מתוארת בהגזמה רבה. הצרות העיקריות של "בני-כלאיים" נובעות מדעות קדומות חברתיות.

הניסוי בפיטקן של מיזוג הגזע הלבן והגזע הפוליניזי היה מוצלח למדי משום שהגברים הלבנים והנשים הפוליניזיות היו מזנים טובים יחסית. רבייה בין-גזעית בין הטיפוסים הגבוהים ביותר של הגזע הלבן, האדום והצהוב, תוליד מיידית מאפיינים ביולוגיים חדשים ויעילים רבים. שלושת העמים הללו משתייכים לגזעי הסאנגיק הראשיים. המציגה בין הגזע הלבן לגזע השחור אינה מניבה מיידית תוצאות כה רצויות, אף כי אין להתנגד לצאצאים המולאטים הללו במידה כה רבה, כפי שדעות קדומות חברתיות וגזעניות מבקשות להציג את פני הדברים. מבחינה פיזית, בני-כלאיים

מסמך 82

לבנים-שחורים מעין אלו מהווים דוגמאות משובחות של בני המין האנושי, אף-על-פי שהם נחותים במידה קלה במובנים אחרים.

כאשר מתמזג גזע סאנגיק ראשי עם גזע סאנגיק משני, זה האחרון משתפר באופן מובחן על חשבוננו של הראשון. ובקנה מידה קטן – אשר מתמשך לאורך תקופות זמן ארוכות – לא צריכה להיות התנגדות רצינית ורבה לקורבן כזה שבו תורמים הגזעים הראשיים לשיפור הקבוצות המשניות. מבחינה ביולוגית, בני הסאנגיק המשניים היו נעלים בהיבטים מסוימים ביחס לגזעים הראשיים.

אחרי ככלות הכול, הסכנה האמתית למין האנושי נעוצה בהתרבות הבלתי-מרוסנת של הזנים הנחותים והמפגרים בקרב העמים המתורבתים השונים, ולא מן הסכנה לכאורה שברבייה הבין-גזעית.

[הוצג על-ידי השרפים הראשית אשר מוצבת באורנטיה].